

תמונות מחיי טאבה

לא עזרו מחיאות-הכפיים לירש-העצר, כשהורד סוף-סוף מהגמל. לא עזרו צעקות הזיהוי של המשתזפים על החוף. "לאבא כזה אמיץ", התלונן הברדן, "איך יצא כזה...". ואחרי-כך יותר ברצינות: "אילו זה היה הילד של מישהו אחר...". חצי שעה אחרי-כן כבר סיפר על רצונו להקדים את הטיסה חזרה לתל-אביב. (הילדים יש מחר בית-ספר...)

חוף מזה היה שם איזה צמרתן אחר, ששמו מקשט איזה מיסמך מפורסם שהיווה עילה לתביעות-דיבה, והיה שם מנכ"ל חתיכי, המארגן תחרות-יופי בטאבה בתחילת מרס, וכולם היו מוכנים להישבע שבתאריך זה אכן תיבחר "מיס...". והיא תפרו בדמעות-גיל ותאמר לעיתונאים: "אני רוצה להיות אשת-איש למופת ולשרת את עמי ומולדתי...". וכל זה יקרה אך ורק בטאבה.

והיה שם קבלר-צמרת, שהעז להחריד את המלון משלוותו, להזמין מציצה מבחוץ, וכמעט לגרום ל"משבר-טאבה שני".

היו מפורסמים ועשירים שהעדיפו את הכפר של (פעם רפי, כיום - לירון) נלסון, אבל אלה היו מתי-מעט. 50 אנשים בלבד, נזכרנו, כשרבצנו על החוף, שהגיעו לאזכרה במלאת שנה לנלסון.

רק שנה עברה מאז תישמכת ההספדים של כל החברים הכי טובים שלו בעולם, אבל לירון נלסון לא חונק במשך שנים כיוור, כ"בן של", ומריאן נלסון לא התנהגה כ"אלמנה של".

בסוף-השבוע ניסו לנתח הנפרדים מטאבה, מה קרה. תחת לדחוק את השמועות על גירושין וסיכסוכים מתחת למעטה של חיבוקים מצולמים, תחת להנציח את זיכרו של נלסון במיצע הזרוקים או על חוף, בנוכחות ראש-העיר, לקראת הבחירות הממשמשמשות ובאות, הוציאה מיספחת-נלסון את כל הכביסה המלוכלכת החוצה והרגה תדמית. ה' כפר בהא-הידועה דמה, בסוף-השבוע, אולי ל"סר-נסטה" בעוד כמה שבועות: גברים עבי-כרס, נשים ברשניות עוטות נוצצים, נוסאות בעוז קילוגרמים של עדיים. אותם הדגים המטוגנים כמו קודם לכן, אותה השמש, אותם המיבנים, ושום הרגשה של קלילות, זריקות. להיפך - הכל נראה שוקע.

והיה שם גם אריק סיני, שלא זכה לישון ב"סונסטטה" (במלון לא יצאו מגדרם להיות נחמדים כלפיו למען העתיד, מפני שבטאבה חיים כיום את ההווה!) והרגיש שמתייקים אותו ב"OUT". והיו גם ההורים של אביה. אבל זה סיפור אחר.

בחלוקה הקיומית "IN" ו-"OUT", להיפרד כיום מטאבה זה "SUPER-IN". תפוסת המלון "אביה-סונסטטה" היתה קרובה למכסימלית, ובטרי-סות הצפופות של "ארקיע" (תאמינו או לא, אבל גיליתי שני סנטימטרים שלמים שלא היו מנוצלים במטוס) ממש חטפתי פחד-המונים.

הנושא על הפרק היה, כמובן: מחזירים/לא מחזירים! מתי מחזירים, כמה מחזירים, כמה מקבלים. כל מצר, חדרנית וקצין-תרבות במלון הפך מומחה מכורח-הנסיבות.

מזמן לא פגשתי כל-כך הרבה פרשנים מדיניים בסינורים, העונדים מחרזות משונות וקישוטי-שניע ציביוניים.

ג'ור, מנהל המלון, דווקא הודיע בטון בוטה, כשהוא מרכיב מיסקפי-שמש שהיקנו לו קשיחות ועמידה מאצ'ואיסטית: "לא מחזירים! אני מוכן להתחייב לאיזו מסיבת-סיום שאתם מציעים, מפני שלא תהיה מסיבה זאת - לא מחזירים!". אבל למה, למה, למה, הוא הדגיש זאת פעמים כה רבות ובווליום כל-כך חזק? חזק? הוא ניסה לשכנע את עצמו.

ינוקא האגדתי, הממונה על המוראל במלון, דווקא נראה לי יותר מוטריד.

איך נפרדים מטאבה? קודם-כל, בכיף: שיוט בסירות, סקי-מים, זלילת שרימפסים במיסעדה האיטלקית, שיוף על אף הקור ובכל מחיר, הרבה דיבורים על אהבה. הפרידה מטאבה עוררה, משום-מה, בקרב הרוב שיחות על אהבות - היכן טעו, מה החמיצו, ההרגשה שהחיים קצרים, צריך לתקן את הטעויות ומהר.

מי בנפרדים? הגיע לשם בדרך-צמרת (הדגש על הצמרת). דווקא איש חביב, בעל חוש-הומור משגע גם מחוץ לבימה, בציוף אשתו והילדים. כולם דומים לכולם: האשה לילדים, הברדן לילדים, האשה לברדן, כמו שאומרים החבר'ה: "משהו!".

את האירוע הדראמתי ביותר, שאידע בטאבה במשך סוף-השבוע הזה, אירגן בנו של הברדן, בלי כל כוונה. חשקה נפשו של הילד - יותר נכון, של האבא - להעלות (את הבן) על דבשתו של הגמל העושה כסף על החול. מקץ כמה שניות, זועזע כל החוף בזעקות-אימה: "אבא, אני לא עומד בזה! תגיד לו שיעשה נחיתת-אונס...".

הברדן מר את ראשו בין ידיו וביקש פשוט להי-עלם. כל החוף תפס עניין במתרחש. הגמל נראה במשך שעה ניסה הברדן להתאושש מהתקריט.



אלי ואביה פשושדו
עבדה, עבדה ולא זכתה להיכנסו

ניסתה, אבל הפילה פעמיים. זאת היתה גם הסיבה שבגללה התגרשה מבעלה הראשון. היא מאוד אהבה אותו, והוא תמיד אמר שאביה תהיה אצלו לעולם במקום הראשון. אם היתה יפה? לא היה לה יופי כזה מבריק, מסנוור. אבל היא היתה מאוד מאוהבת נחמדה. היא לא היתה גבוהה, אבל היה לה חיוך... אף-אחד לא יכול היה לטריב לה.

שושנה, בתי הגדולה שנהרגה איתה, היתה שונה בצורתה: ג'ינג'ית גבוהה. ילדיה של שושנה - בן ובת - היו מאוד קשורים לאביה.

היא היתה חכמה מאוד וידעה איך להסתדר עם בעלה. אני זוכרת איך הציעו לה פעם לעמוד בראש התאחדות בתי-המלון. היא מייד רחתה זאת בתירוצים שונים: שהיא לא יכולה, שאין לה זמן, שאין לה עניין, שיעזבו אותה.

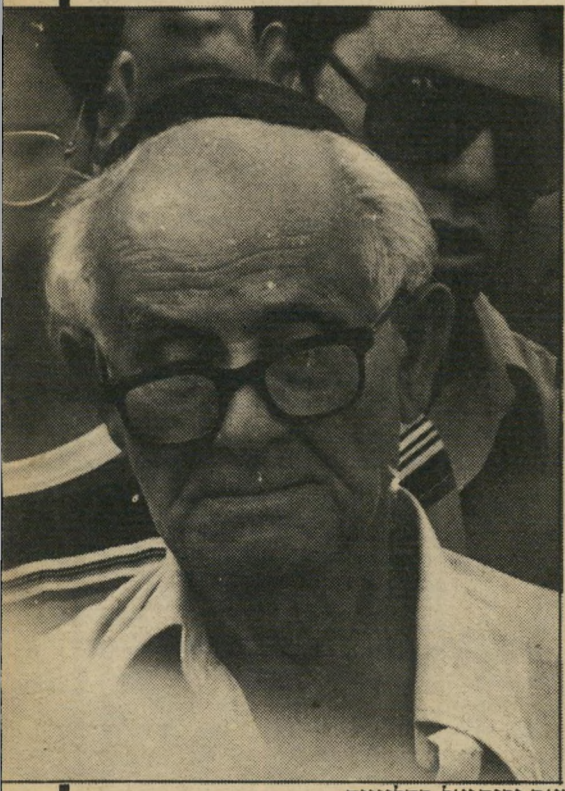
המזל שלו. מה שהיא היתה עושה, מה ששמה עליו יד - הלך לו. נראה שהם נוערו זה לזה, גורל. היו להם הרבה רברים משותפים. הוא היה בחור בלי פרוטה. מה שעשה - עשה ב"10 אצבעות, מוכרחים להודות. הרי בסך-הכל הגיע ארצה באיזו עליית-נוער, בלי כלום. לפפו היו שני ילדים מאשתו הקר-דמת, כשהתחננו. אמא שלהם לא נ"י-הלה בית, לא הבינה מה זה בית. הוא לא הכניס בן-אדם הביתה.

אחרי שהכיר את אביה, חיוו השתנו. הילדים גרו אמנם עם האמא, אבל כל מה שהיה צריך לקנות להם - בגדים, נעליים - היו אומרים: "אנחנו נלך עם אביה". עד היום הם קשורים אלי. אני אפילו לא זוכרת כמה שנים הם היו נשואים: 15 או 12. היא מאוד רצתה בילדים ממנו. היא

אחרי יעל, כרי שתבוא אליו הביתה ותבחר לעצמה. היא מרגישה כל-כך קרובה לאחותה, כשהיא לובשת בגד שלה. אני לא יכולה. את רואה כאן את הסרוויס במלון, הריהוט? אני נזכרת איך בחרה בכל פרט ופרט, איך כל דבר היה חשוב לה. סיפרתי לך שהיא התייעצה איתי על כל פרט ופרט?

ואו הוא התעקש: "לך יש טעם טוב, אבל לו יש טעם מעולה...". כן, אני אשה נורא חזקה. ויתרנו על הכל פה. אביה הרי היתה שותפה. יכולנו לבקש, אבל מה יעזור לי כסף? אנחנו לא רוצים בחוט מפה! לאביה היתה מילתחה עשירה. היא היתה צריכה את זה. היא נסעה לחו"ל, הופיעה. פפו היה צריך לרדוף חודשיים

אחרי-כך באה בשקט והסבירה לי: "אמא, אני לא רוצה להיות יותר גדולה ממנו!". אומרים שמאחורי כל גבר מצליח עומדת אשה. מנחם בגין ישב איתה ועם פפו, זמן קצר לפני שהתחיל להסתגר. הוא אמר לה: "לפפו יש טעם מעולה". היא ענתה לו: "גם לי יש טעם טוב!"



זכר הטרגדיה: גופות אביה פשושדו וגיסה יוסף מיזרחי מוטלות במקום הרצח וההתאבדות, האב יקותיאל בהלווייה